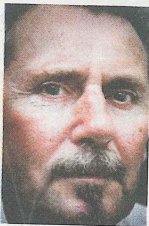

Indépendance cha cha

© WVV

Het Instituut voor Gerechtelijke Opleiding (IGO) koos 'de magistraat en zijn afhankelijkheden' als thema van een tweedaagse 'Summer School' die eind augustus plaatsvond in de Priorij van Corsendonk. Zonder taalgrens en zonder onderscheid tussen de zetel en het openbaar ministerie troffen magistraten er mekaar in de contemplatieve sfeer die

de locatie uitstraalt. Het heeft wel iets, zo'n 'magistratenkamp'. Doordat je twee dagen samen debatteert, informatie absorbeert en deelt, ter plaatse overnacht en de afgemeten vrije tijd samen doorbrengt, ontstaat er een energie - je zou het ook 'magie' kunnen noemen - die zelden het licht ziet bij eendaagse bijeenkomsten. Ok, er was 's avonds wel geen kampvuur met zangstonde (de IGO-voorzitster begeleidt op de melodica, de docenten en deelnemers zingen in canon 'Indépendance cha cha') maar de begeesting die in de lucht hing, deed toch terugdenken aan de bijna vergeten weldaden van de jeugdbeweging. In de residentieële seminaries die het IGO gedurende een hele week voor de

gerechtelijke stagiairs organiseert, vind je die motiverende sfeer nog zuiverder terug. Als het goed is, zeggen wij het ook.

De eenzaamheid van de onafhankelijke beslisser brengt met zich mee dat magistraten in hun professionele bezigheden vaak op zichzelf teruggeworpen worden. Dat geldt ook voor de rechters die zetelen met drie of voor parketmagistraten, ondanks de organisatie die hen omkadert. Finaal blijft een magistraat 'a poor lonesome cowboy/girl'. Als die eenzame harten mekaar ontmoeten, leidt dat meestal tot de ontdekking van veel similariteiten ondanks de grote verschillen in de dagelijkse opdrachten en ongeacht het gegeven dat ook ieder van die onafhankelijke vogels zingt zoals hij/zij gebekt is. Ook bij magistraten is de ene bek al wat groter dan de andere, al is het geweten dat zwijgzaamheid, bescheidenheid en trouw aan de objectiviteit zeer bevorderlijk zijn voor een serene zoektocht naar het recht.

De onafhankelijkheid van de magistraat veronderstelt onder meer de bevrijding van passies, hartstocht, uitgesproken ideologische of politieke meningen bij de redactie van vonnissen, arresten of vorderingen. Nochtans

willen wij magistraten van vlees en bloed en geen robots. Uit hun beoordelingen mag best blijken dat zij pal op de bres staan om de waarden te beschermen die een overgroot deel van de bevolking als de hare (h)erkent, maar allerindividueelste expressies van de allerindividueelste emoties worden best bewaard voor het dagboek, gedichten of een mercuriaaltje onder vrienden. Uitgesproken meningen hebben immers de neiging niet gedeeld te worden en voor je het weet zit je midden in een polemiek en kom je terecht op het terrein van politici en werelddhervormers. Dat is niet het werkerrein van magistraten. Men moet niet alles willen in het leven: bijvoorbeeld de wetten die men toepast ook zelf maken. Bovendien gaat partij trekken niet goed samen met onpartijdigheid. Magistraten mogen best op hun strepen staan, maar moeten ook hun plaats kennen in het overheidslandschap. Het is allemaal een kwestie van 'checks and balances'. Wie geneigd is dat te vergeten kan de volgende mnemotechnische regel toepassen: in het Gentse dialect wordt het uitgesproken als 'seks en baalanses'.

(De auteur is praktijklector aan de Vrije Universiteit Brussel)